

Fædrelandets Beskrivelse.

A. Danmark.

Danmark grænser mod Westen og Norden til Nordsøen, mod Østen til Kattegat og Østersøen, mod Sønden til Østersøen og England.

Danmark tilhører med Heltøen sydøst omtrindt 99 Qvadrantale. Dets største Længde er henved 60, dets største Brede henved 40 Meil.

Landskts Klima er tempereret og sundt, en Stund kalden formodelig. Dets vester er fugtig og Veirløst forvædet. Der findes ingen Berge, men vel høj og her høje Bæltter, Jæren er Jern-bunden Jod, og ved ad Eren til saa lav, at Vandet endog er udfat for Overflommelse af Havet, som det ved kystene Dæer naar søge at a rende.

Danmark er frugtbar, har bevæltig Skovsælling, den trives en Kædet mere og bedre i en Provinds, end i en anden. Der er og saa god Fædrist og gode Fiskerier.

De vigtigste Vare, som udføres, ere Korn, Hvede, Dværg og Hebevarer: herudover i mindre Mængde: Vin, Brændevin, Salt, Humle, Kaffe, The, Tobak, Stenful, Lemmer, og Trælast. Vok, Silke, Dyr, Høns, Fædre, alle Slags Metaller, Færdiger, Papir, Læder og endvel Fabrikarbejder, samt mange usindstige og vestindiske Vare, hvoraf endvel især udføres.

Køllemandsorden i Kongens europæiske Lande anslaaes at beløbe sig i Værd til 2 Millioener og 200,000 Rensdaler

Den herskende Religion er evangelisk luthersk. Dog tales ogsaa fremmede Religioner.

Regeringsformen er monarkisk, arvelig.

af Sønderens omkring Danmark mærkede:

1. Øresund, eller Sødet mellem Sjælland og Fyn.
2. Bønsund, imellem Sjælland, Mæs og Haller.
3. Det store Belt, imellem Sjælland og Fyn.
4. Det lille Belt, imellem Fyn og Jylland.

Danmark er inddeelt i 7 store Afdelinger:

1. Sjællands Stift. 2.

2. Spreng Stift.

3. Halberg —

4. Wiborg —

5. Harbuid —

6. Nibe —

7. Hertugdømmet Slesvig.

1. Stollands Stift.

2. Den Stolland er 18 Mile i Længden og 14 Mile i Bredden. Den har god Agerland, betydelige Skove og gode Kilder, især paa de nordlige Kyster. Den Slesholmske, Bagoe og ved Euxensflint findes Saltbrud.

København.

København, Østspidsen og Kongens Nydanskehav er smuk, folkerig og befaaret. Ved de store Ildbrænde 1728 og 1795 laad Staden meget, men lidt er nu igjen opvokset. Høiere end tilførn. Ved København ligger den danske Flåde, her er ogsaa Landhuset og Arsenalen. Staden har mange gode Manufaktur og Fabriker, blandt de Sidste fortæller især at bemærkes den danske Porcelænsfabrik. Frederikshospitalet er stiftet af Kong Frederik den Første 1756; det er en saare velgjørende Indretning; thi man regner at over 1200 Sjæle aarlig her pleies og helles.

brede. Over 150 nøde fri Kunst og Pleie. Ved Trinitatis Kirke er det runde Laarnkøbt til Guds for de Aermødestige; det er 150 Fod bred og 34 Fod Høi, og den er et Sæde, og Trappen er saa smuk og saa magelig, at man kan sige op af den.

Uden for Kiøbenhavn er nogle gode Landmæsterværelser og et Kalkbrænderie uden for Skerport.

Paa Skovgaard uden for Skerport er et Skolelærer Seminarium, hvor unge Mændsfor dannes til Skolelærere.

St. Hans Hospital er indrettet for smitsomme Syg, samt gamle og værnslige Mændsfor.

Christianshavn er en liden Stad for sig selv paa Øen Amager, men den er forbunden med Kiøbenhavn med to Broer.

Helsingør er ved Sundet er en velbyggert Stad; det ved den er Kongens Kronborg.

København har sit Navn af de mange Riber, som stodes her, og hørtes Tyen har fortreffeligt Vand. Over var for de danske Kongers Residentstad. I Kirken er de kongelige Begrævelser.

Kiøge ved Ringsted, hvor Niels Juul stred; over den Corulle Plade 1677.

Hillø ved eller Arctiskø, der ved ligger Arctiskøfjord, som har en smuk Skov etc.

Jægerspris, et Slot, i Høst Skov
og Høst findes mange smalle Rømergrøfter til
Erindring om velbetiente Danne og Rømerland.

Slagelse har to Kirkefogter og et godt
Hospital.

Roskilde har to Kirkefogter.

Bredbølshavn, Østby, Skjelle
Kjng, Slangerup, Store Heddinge,
Kjngsted, Præstø og Skjellingsø er
småe Byer.

Kallundborg, herfra er Overfarten til
Lolland.

Lerikøer, herfra er Overfarten til Ny-
borg.

Wordingborg, i Høst herfra ligger
Bergsgaarden, herfra Overfarten sker til
Falster.

Alle langt fra Wordingborg ligger Landboens
Kjng, hvor der er en stor Havn, Døiel
og Damstfabrik.

Store ligger midt i Landet ved en stor
Øe.

b. Wern er smagbar: her er et Hede,
Kog, Bog, Havn og Byer.

Wernskjant er en Strødborg af Rids-
linge.

Paa denne Ø, ligger Stege, hvor der
er et Lyst og Skanseskjumb.

c. Bornholm en Øe i Østersøen, 6 Meile lang og 3 Meile bred; den ligger høit og har rødt Klippe og Gule. Her findes Warmor, Sandsteen, Voreclanbjerg, Silifersteen og Steenful.

Ved Bornholm falder god Hvalde, især af Hval og Løff. Stæderne: Rønne, Nexø, Svaneke, Hasle og Kalliste bpe.

d. Amager en liden Øe tæt ved Kiøbenhavn Landet er ganske fladt, og meget frugtbar; her dyrkes en Mængde Høvederter, som føres til Kiøbenhavn.

a. Byens Stift.

a. Den Byen er omtrent 11 Meile lang og 9 Meile bred. Landet er meget frugtbart, har god Agerland og gode Græsgange; her avles fornemmelig Rug, Hved og Høghvede. Rindstær opaffes her paa mange Stæder, ligesom lægges Vind paa Hø- og Humleha- ver; en Del Humle udføres hertsa til de andre Provinser.

Stæderne.

Odense ligger midt i Landet ved en Bælt, og har et meget god Hospital.

Nyborg en Fæstning ved det store Bælt.

Svendborg driver god Handel, især med Hederer, og har god Luffetis. Baa-

Haaborg, Hiffend, Middelbart,
Sogense og Rierterminde ere smaa Ederer.

Wed Trølleberg er et Skolebarnskole-
rum.

b. Fangeland, en Her De 7 Mile
lang, mraallan 1/2 Mill bred: derpaa ligger

Kubfløding. Her Skjæntene jætter
maa søer til Væse, og Spødekiers til
Faaland.

c. Laafinge en Her De omtræt 1
Mile lang.

d. Faaland, en Her, med meget frugt-
bar De, har ender her en Her Wangen De
de og Erter. Paa Den ligger

Skafan, Marichoe, Skodbye, Sog-
fløding og Røstet

Her Skulberg og Sundbye jætter
maa søer til

e. Halser, derpaa ligger Rylfløding og
Stubbfløding.

f. Als, en frugtbar De i Østersøen, her
ender en Her Wangen Kors af alle Slægt,
nadtagen Brede. Paa denne De ligger

Rordborg og Sønderborg, Augu-
stenborg, et Slot.

g. Væse har got Herland, med mang-
let Slot. Her ender ender Sammen.

Herredfløding ligger god Pandi.

Jylland.

Dette Landts Beskaffhed er meget forskellig: saa Vestkysten kaldes Kiønske Karlebyer: saa den østlige Side er Landet frugtbart og frodigt, med i Landet findes store Skovskovene. Der drives megen Handel med Sæbe og Ost. De mange Kiøde, som gaa ind i Landet, er meget forderligt for Kjøbmanden, der faaer en stor Mængde Sild, Hal, Bjænder og Løst.

3. Halsborg Stift.

Halsborg ved Limfjorden, den største og bedste Handelsstad i Danmark ved Ribebugten. I Naen Skibhavn, Hjørring, Søby, Læsø og Aalehuus ere smaa Stæder.

+ Viborg Stift.

Viborg ligger næsten midt i Landet. I smaa Stæder holdes et aarligt Marked, som kaldes Skovsmaal.

Slus, Læsø og Ribe ere smaa Stæder.

5. Aarhuus Stift.

Aarhuus, her er den største Kirke i Danmark, 147 Alen lang og 37 Alen bred.

København, en god Handelsstad ved Roskildebugten.

Horsens, en velbygget By. 60

Hobroe, Mariager, Grenaa, Ebeltoft og Slangebørg er smaa Stæder.

Riigeden i Hidsøerød var tilførs øde og ubebøet Land, som 1760 og følgende Aarsagte blev besat med danske og tyske Kolonier.

Samfund, en frugtbar De $3\frac{1}{2}$ Meil lang.

6. Rides Stift

Stæderne: Ribe, Solding, Fredericia, Lemvig, Ringkøbing, Bårde, Welle og Holstebro.

I Dets Omraaede austræet af Guel for Dens forældres de første Indbyggere, som ikke alleae bougt overalt i Rigt, men ogsaa færet i stor Mængde til Holland, Hamborg og andensteds. Det aarlige Beløb af disse Læd Salg er efter en ringe Beregning anslaaet til 13790 Rdlr.

I Densum Herred forfærdiaet en Waag de uldne Strømper, Duer, Vasson og Kattreier, samt en stor Mængde lunde Strømper. Saa snart Dens ere i Dargang, begynde de at løre at blæde, og nogle endog for. Mandstæfene fæte. Nøststæfene spinde og tvinde. Underredens tvinde Maltrae ogfaa, men Gruetstæfene de tvinde, og fæte paa en ans; ibl de fæte Træden paa Densum og dermed sjæve Tvindingen. Endje, naar St

den tilføjer det, høre de Høfjind og Barn i Seng. Det er rigtig nok, hvorledes de regne Tiden ud i Kvartal. De tænkes nemlig som Vædere: Høge og Gange Høvid og fra de Høge nærmest tillygende Søder for at hvide. Her at kunne læppe om, hos der kan hvide høfjind, bliver utvilsomt til endsee at hvide 120 Kvartal Seng, som 6 Timer, nemlig 20 Høge i hver Time, hvorefter de regne Tiden om Høgen indtil Kloden 12, da de igjen i det første Høge ad. Kloden 7 falde de derfor 100 Høge Høge, Kloden 8 spoger 6. f. d.

Wærene gaae til Rørbæren, og derfra sendes de hvide til de danske Provintier og udenlands. Ujftningen regges fra 10 til 16000 Rdr. aarlig.

7. Hertugdømmet Slesvig.

Slesvig eller Sønder Jylland stiles fra Røre Jylland ved Slesvigsøen, og fra Slesvig ved Elberstrommen. Paa den østlige Side er Sønder hede, bakket og høfjind, og er faktisk stilet til Rørbæren. I det mellemste Del af Sønder stiles nogle Høfjind, her mere mange hvidehøge. Wærene er et længe Høge eller høge Strømhøge. Disse Høge er de høge i høge Hertugdømmene, de høge de hvide Høge, høge for

for Kongen og saa her tilvæd til stor Guld-
 sammenhæng

Elbia, Hertugdømmet, ligger ved en
 Bug kaldet Elia.

Glensborg er temmelig stor, og drives
 af en Gaabel. I en Omkreds af 2 til 3 Mile
 ved Glensborg finder man omkring 30 smaae
 Teglbænderier, der være omkring 100
 Arbeidere. De fleste Gænge gaae til Kiøben-
 haavn, hvorfra mange igjen forfædtes til West-
 indien og andre Stæder.

Løndern har brændte Skulpturmanuskaf-
 turer, og en bredelig Sort og Næsehandel

Apoteker, Gaderieb, Pujum, Kro
 driftstæd, Selskaber. Fra Vestlandet
 Edersted udfædtes en stor Mængde Olie.

B. Hertugdømmet Holstena

hører egentlig til Tyskland, hvorfra det stiles
 ved Elben. Landets Bestaffning er om-
 trent den samme, som Hertugdømmet Elb-
 nigt.

Jæklen Ederstrommen og Kieflitz er
 grauet en Kanal, som forbi-der Stæd og
 Ofierken; den blev indbragt 1784.

Stæderne: Blitzstæd, Knechtberg,
 Kiel, Altona, Oldelshofe, hvor der
 er et Saltværk, hvor ved Diep af Holstens
 Sildevald lages Salt. Underens Land ved
 War

Størket er omkring 40, og Størket kan seere det for Forsydenstent fornotue Salt

Olærn, Sægeberg, Kempt, Will-
fær, Vågenburg, Oldenburg og New-
frad ere smaa Stæder.

C. Kongeriget Norge.

Norge grænser med Norden, Westen og
Suden til Nordhavet. Nordson og Rattoc-
ent, med Osten til Sverrig og det vestre Yaf-
land.

Fandets Brede fra Eindhavet til Nordhavet,
naar Rømmingen regn 6 nord, beløber sig i alt
til 3000 Mile. Bredden er forskjellig fra 60
til 9 Mile. Hele Norges Breddelse beløber
sig omkring 7500 Mile. Den nortel Dan-
mark er mindre, et dog Højskningen her me-
get store.

Elvlandet er overmaade sundt. Kysten er
ikke saa høi, som man sigte sees efter Landets
nordlige Støtighed. I de sydlige Egn med-
nes vestre Steds Høiud i Hæerne ligesaa tid-
le, samt i Danmark. I Dalene er Foden
om Sammen saa høi, at Korset mødes i 6
til 10. Ljer.

Den Fæjden er Landet tilføit reddeligt,
fornødtli bare, stille, nøgne og ufrygbare
Stæder, men som vilige med mange uden for
Byggede Det dannet lærtgjøllige Hæne. In-
de

de i Landet fader man derimod de flænnefte
 Naturførligheit, flæffabte Fielde, frugtbar
 Dale og Slætter og mange Elve, der ud-
 springe fra Fjeldene og løbe ned ad
 Bøllens Til- løb, og ned den Røde Regn- og Søerand-
 om fløder ned fra Fjeldene. Mogle af disse
 Elve danne flotte Vandfald eller fosser. El-
 vene beqvæmtes til at bringe Kommetet oppe fra
 Landet ned til Kystene, Høst og Enes ere
 flæffuere, men Korn, Læge og Søem almind-
 deligere paa den hele vestlige Side af Landet,
 derimod falder i de østlige Dale og de sød-
 lige Kyster af Røge den røde og flæffeste
 Kulde. Mogle Stæde have behændig indvæ-
 lende Foye.

Røges Behændighed gjør at Korvæden længe
 fra alle et saa behændig her som i Danmark,
 og at Stæde i de flæffeste Stæder ikke engang
 er i Stand til forjone sine Indbyggere med
 Korn: dog er det foræmnelig det nødvendige
 de Røge, som er afsat for Kongen: thi det
 søndenfleste har udenlignelse til egen Korvæ-
 den, stundom ogsaa til Udførsel.

Men Stæde har gode Brægger og Hø-
 vest, behændige Elve her af Røge, Søer
 og Bøl, og meget Vildt, nemlig: Hjorte,
 Rædder, Hænder, Menndyr, Gierne,
 Ulve, Følger, Ræve, Hermeliner o.
 s. v. Mogle af disse Elve ere meget løse

høst. Af Fuglebilte ere Kopper, Lure og Rødderfulene især vigtige.

Kuilerierne ere saare betydelige Rigtighedsilder for Røge. Af Strandflaas mærkes især Korn og Edd, hvoraf en stor Mængde og kendes ud af Landet. Iude i Landet ere mange skærske Eder og Eder.

Røge har betydelige Diergærker; her findes Guld, Kobber, Jern o. a. m.

Røge er inddeelt i fire Ederer, nemlig:

1. Aggershøus Eder.
2. Christianshøus —
3. Bergens —
4. Trondhiems —

1. Aggershøus Eder.

Christiania, Røgets Hovedstad er en god Handelsstad ved Oslø eller Christiania Flod.

Oslø, Høse, Fredrikstad, Fredrikshald en Handelsstads, Bergens og Trondheim.

Kongsberg en Bergstad ved et Guldværl.

Kongsberg den ældste By i Røge
Fredrikshøus en Handelsstad med en
Havn, hvor den gamle Slotte ligger.
Kongsberg har et vigtigt Jernværk.

Fragerød, Steen, Holmestrand, Vordinghus, Brevig og Langehus ere smaa Stæder.

I dette Stift ligger Dale-Østmark. De Stæder er et Rarmorbrud.

2. Christiansfands Stift.

Christiansfand, Gaardheden. Akerdal, Stavanger, Klitterød.

Wandal, bekendt af Lagskifterie i Wandals Elven.

3. Bergens Stift.

Bergen, den bedste Handelsstad i Norge. Fra Landfoden er Byen omgivet med stejle Bjerge. Byen har omkring 19000 Indbyggere. dens vigtigste Handel er med Hisevarer.

4. Trondhiems Stift.

Trondhiem, Melde og Christiansfand.

Koffeløstrømmen er en bekendt Ralsfrem.

Rimmarfen er den nordligste Deel af Norge, det deles i Øst og Vest Rimmarfen. Rymmarfen kaldes ogsaa Lapland.

Der er om Vintren 7 Uger igjennem bestandig Nat, om Sommeren lige saa længe bestandig Dag. Værdiløjet giver her megen Agurk. —

lyret er for Papperne sæde vigtig. En stor Deel af Rinddyerne ere vilde, men Papperne blive et samme dem og bringe dem som Hundsdyr. En Kap som andruden er 100 til 1000 Rinddyr.

KARBERNE.

Der er i Talet, hvoraf kun 17 ere beboede. Derne bestaae af hvide Klipper, som ere beboede med Jord paa 1 til 2 Alns Dybde. Faldhopperne lene for det meste af Baarsaal og Bilsnit. Disse Der ligge i Rødsjøen 40 Mile Vesten for Konge.

Joland.

En flad, men ufugtbar Ø, 120 Mile fra Treashiem. Den er raa alle Sider indfattet af en Mængde Fjorde, som danne gode Søene. Der findes en Deel Bjerge, og Landet er godt klædt til Baarsaal, som er en af Jolandernes vigtigste Matingsstæde. Der udføres meget Rind og altas Vare, samt Bisker.

Den jolandiske Rod, som roer her i Overflodighed, er et herligt Middel mod Gysesydom.

Blant vilde Fugle mærkes Edderfuaalen og Falken, af det sidste Slægt blive en Deel førte til Liskenbæren og strittede til Jagten. Sval har Joland i Overflodighed. P 10

Paa Den fædels afslidlige ildsprændende
 Bierge, det bekendteste er Gella. Der er
 ogsaa afslidlige varme Sildevæld, hvoraf
 et Geiser undertiden kaster det legende Vask
 med en skrællelig Brøgen 60 til 70 Færd i
 Luften.

Grønland.

Ligger meget høit oppe mod Norden og
 er kun lidet beboet, da Jorden den meste Tid
 af Aaret er bedækket med Sne. Af de
 Planter, som her vøxt, mærkes især Kollene
 ren, som er et vpperligt Midde med Skorbua,
 en Pyram, som meget herfer i kalde Lande.

De Indfødte leve i Jordhøtter og sæt
 sig af Jout og Hærie. Sælshuden er for
 Grønlanderen hoved Kræftstort er for Lapperne.
 Lindet er den en lækker Epise, Spillet beu-
 get deds i Kamper til Pyntaa, Varme og
 Sogvise, deds til at dyppe den tørre Hilt i,
 deds til at tilhandle sig andre Nødvædigheder
 for, Skindet af Sælshuden bruge de til Boa-
 de og til Slæder, Senerne bruges som Troed,
 Tænder udspændes og bruges Hødet for Blad,
 af Høden giere de Tranepatter.

I Grønland fædes endel Hunde, som
 bruges til at trække Slæder. Der findes ogsaa
 for Hæve Grønlandernes farligste Væde
 er den høide Bisc eller Jichisernen.

D. Det Danske Kongeriges Rige-
domme udenfor Europa.

I Nilen Sædrene Tranquebar og
Fredrikshagen, og de Kilobarske Øer.
I Afrika nogle Pladse paa Kysten Guld-
nea.

I Vestindien Øerne St. Croix, St.
Thomas og St. Jan. Fra disse Øer ud-
føres især Sukker, Kaffe og Bamsk.

Nimue, Sange

1. Glættighed.

Sebe, dyrbare Nid!
O! hvor vel i Ungdoms Tid
Du opførte sig til Dig!
Færligt Du blevs at mig.

Maar den fæde fides ved
Gode han gier: med Fødsel
Opper denne glad omring.
Næsting lid ved nogen Ting.

Ja paa litle Maar fyrr
Tiden uden Corrigt Siger.
Ikan vatter han igjen
Den som gik ungtet den.

Han er friff og færf og fust,
Nid imager for hans Mund,
Arbeid fyrrer her en Net,
Den maer vatte vel saa fæf.

Dofig luffet Det vil,
 Naar han sig uelblyggt vil;
 Ingen Drom har ham spvakt,
 Som har Straf i Evne blygt.

Justig meder ham hver Drog
 Solens Skin og Vestens Flug,
 Naar den over Skovens Top
 Vælder Blittigheds op.

Med tiltagne Dagens Tal
 Vere, Værdighed ham stal
 Skrifts Ryg og Væls, Guld,
 At det gaar ham altid vel.

I sin Alder kan han se
 Allevgne Frugtens
 At sin Gud. — Et Digt vil
 Et af hans unyttet vil.

Elsk i Alderdommen han
 Er endnu en finis Naad.
 Som et hærre kalde Skal
 Til sin velig sige Gaa.

Beiffa

a. Opsættelse.

Tiduel er det vil i Vægen,
 Naar de baar det Vel, at Sorgen

Vil vi lage best i Dag.
 Alt vil vi i Morgen best,
 Sætt Røff i Morgen best,
 Alt i Morgen, ei i Dag.

Overfor vil Du Alt opsette,
 Had Du kan i Dag adrette?
 Hver Dag har sin egen Pligt;
 Had et Røtt, det er all Ende,
 Jffaa dette kan jeg finde,
 Had kan siet — jeg veed ei siet.

Had ei frem, han gaar tilbage;
 Vere forte fevildage
 Alt sam et høstigt Veir.
 Det er Alt had jeg all riet,
 Denne Time, den jeg eier
 Min den kommende ei er.

Er vel nogen Dag forgivet?
 I mit Livs Bog ja findes
 Et bestemt Blad haer Dag.
 Vel! mens jeg er i Livet
 Skal haer Dag spegnet bliot
 En restløst dellig Sag.

W. L. L.

3. Arbejdssomheds Værk.

Vel. Kren, uskyldig, fide Glæde.

Den alene nyder Livet,
Som til Arbejd bringer det;
Virkekraft har Gud os givet,
Glad er Pligt for Væsenet.

I den hele Skabnings Rige
Læse vi det store Bud:
"Arbejd fremmer Liv og Glæde,
Virksomhed behøver Gud!"

Gud Naturens Lov aflyder,
Og er virksom i sin Skede,
Værdig som den Gode nyder,
Glad er hun vel tilfreds.

Arbejd maa den Sorg fædriker,
Arbejd skaber Sundheds Fryd,
Arbejd Sind og Siel opliver,
Gæster os i Pligt og Lyd.

Arbejd hæder Mand og Kvinde,
Velfærd maa det ved ærlig Glad,
Hed og Gud vi flert maae
Ved at bruge vel vor Tid.

Her i denne Lyd vi præst
Virksomhed med munter Fryd,
Og ved egen Glad udøve
At vi byde denne Lyd. W. J. Gieré.

4. Skolefang.

Vel Væen, ukyldig, lille Glæde.

Lad og Fred vor Farm oplyse,
 Græder, naar vi samles her!
 Det vært eget Bæm vil blive
 At vi have Skolen her.

Hoo kan Det og Høst opfyldes?
 Hoo kan være Høsteglad.
 Naar han ei vil Sandhed hylde,
 Væen hans Siel er tom og glad?

Enk Landflod er vor Hæder,
 Og bras Krygt er bald og flon;
 Dydens Fred og lille Glæder
 Ere Vædens sine Ton.

Derfor vi vært Samfund ære,
 Og med Igh vi møde her,
 Det til Død vi her kan lære.
 Held Tæver, som flittig er!

B. S. Hiert.

5. Stoltsang

ved Tæretimerens Slutning.

Vel. Maalet Salighed jeg fæder.

Du hvis Hænde baste Fæst
 Og dets Blæder i vorst Ørsk,
 Du har og i Dag os givet
 Sundhed, Færd, Mod og Lyk.
 Nu vi Tæretimer ende,
 Sigte vi Dit Rødemæst,
 Os saa alor vi Dit fæde
 Tal for Dagens Fryd og Savn.

Tal, o Gud, at Du beredte
 Frydhar Sundhed for vor Sind,
 Tal at Du os færlig hede
 Til at færlig Værdens Held.
 Gud! Du vorst Diener best
 Stedje Dig til Velbehag.
 Og Dit halve Rødemæst
 Lyk for os Nat og Dag.

W. S. Hørr.

6. Strøkerise

Saa hurtig jeg trost,
 Saa over jeg Gaanden i gindelig Døds,
 Ved Gaanden at hænge man bider jeg trost:
 Ved

Med Haanden at røre paa et Fiden saa let.
Jeg lugter et Pille, og lugter en Guld,
Min Trand er af Uld.

Min aldene Trand,

Naar Vindens Kruser, som varme min Fod:
Med Jule paa Gulle, med Jule paa Tenn,
Og mange mere stude paa rindende Stens.
Gud her til de Hise, som søge og blaa
I Færdens det gaar!

Jeg lugter den Trand,

Jeg lugter et Trand at myndeligt Naad:
Vig lant fra mit Dorte da Verldens Naad,
Som lærer et bade bekræftede Naad!
Skal Vindens lugte for Vindens Barn
Et fængende Gaa?

Min fængende Trand

Vig misser om livet — mit Fie er en Trand,
Over maalkuld Gulle en fuldendet Dug,
Dor Wasse, her Naad: et Palsvarellor —
Naar livet er ender, o Gud, i Din Trand
Naam da min Naad!

E. Frimann.

7. Morgenlang.

Vel. Navnes Salighed jeg finder.

Dagens Emil her mig oplæser,

D

Jeg

Jeg er baaget skilffredt,
 Errens No mig Kraft har givet
 Til at styrke i min Kredt.
 Gæder! Du som Alt regierer
 Gaa i Nat bestimmer mig,
 Dig jeg da min Tæl frembærer,
 Glæde er min Tæl til Dig.

Jeg er glad, naar jeg beundrer,
 Hvor Du er paa Gødded rig.
 Gode Fred min Sind det skæder
 At Dig Die følger mig.
 Bro jeg da min Tid vil sætte
 Til at lære Dyd og Rigt.
 Du vil naadig mig bestotte
 Og velgaae al min Tid.

See skal Dagen glad bruchede,
 Over min Tæffel gaae med Gæde,
 Gøds Indest skal jeg vinde,
 Krenne skal jeg egen Vel.
 Tøffens Bluffel, Angers Smerter
 Juorned skal naae mig:
 Dig jeg ofre vil mit Dierte,
 Hvor min Dand skal tælle Dig.
 B. K. Hierr.

8. Aftenfange.

Vel! Jeg ved hørt næt mig et min Ende.

En Dag gif aiter hørt med Glæde

Thi jeg dens Læser brugte vel,

Jeg i min Skole var tilstede.

Og glæde der min Bligt med Fald.

Tal, gode Gud, at uden Nag

Jeg kan bestå denne Dag.

Jeg derfor glad min Tante sender

En Dig, o Gud, som elsker Dyd,

Og herafig Tal til Dig jeg sender

For Dagens Held og Dagens Fryd.

Du tierdig har velgjort mig,

Jeg Vishedsten til af Dig.

O lad mig sidste bedre Kiste,

Saar frem i Død og Duellighed?

Det kan jeg mig Glæde give,

Og Kende rigtig Sielsehed,

Kaar jeg min Dag kan mindes se,

Uda Nien bringer sidste No.

Da vil jeg Gavnens Gælle nyde —

Ude No, mit Vel betrorer jeg Dig.

Du Dorte vil med Gæddo hode,

Ud intet Uheld rammer mig.

Den holder i Din Kæderarm,

Sam seer med en Byldfri Barm.

W. S. Overt.

9. Kongsarsfæng.

Vel. At Vind er Vindstlets eneste Vel.

Se Vind er borte og Vintren drog vel,
 Fort i her den opligen sangstede Væf;

Og Agre, som stulebes ogbt under Sne,
 Dret skulle græsforæde me ei de?

Spædeminde Græsforæde snart flyde sig frem,
 Og Yammere lege og spæge vant dem,

Og Kora med Doret rundspende og triadt
 Saaer taalig, mens Pigen den malter og
 fænde.

Og Elven sig fort her, der faar den saa
 arde,

Og Felen sig spæler i Vandet saa stien,

Og Solen den stiner, si varmes det ved,
 Og Solen den stiner og Græsforæde ved.

O' Esfer, si spæger og priser den Gud,
 Som tillid af Noren Vælskedde ud,

Som sterte Engen si bundede Dragt,
 Som sterte Elven si grønneude Pragt.

O, Esfer' si spæger, si priser den Gud,

Den tillid af Noren Vælskedde ud,

Som sterte Engen si bundede Dragt,

Som sterte Elven si grønneude Pragt.

D. E. Sunkested.

10. Koraerssang.

Vel. Ea Frinds jeg vært har i Dag.

Du frasker vællig, blide Vaar!
 Du aander, Vinestuldren jensorn,
 Du looper Trær, Rosler slægt,
 Og lifter flere Læbe rinder;
 Svart ogler Slanger uden Fod
 I lænig Skov og Smågrovt Dal

Velkommen Vaar fra Hindra mid,
 Du Væder til Naturskaf Glæde!
 Ed Fred Du falder hørt et Vord
 Af vor, som af Naturskaf Ræde!
 O! det er Glæde af Hindrens Lyd,
 At føle Dig i Høfeste Væge!

Held hørt, som ved en stoff en Lyd
 Det værd vort Tempel af betæde,
 Den nyder Livets Vaar med Fryd,
 Og Livets Vinter uden Læde.
 Den sner jadis Sænsens Væde
 Den følger Vind og Dand og Fæl.

Seer Maalst af vort første Væde
 Seer hvad det frasker og svæde!
 Hvor her'ig er vort Vandringst Gæde,
 Et vriet Koraers Kongeræde!
 Det Bræde, Sødre; Jamlet et
 I Sp og ubrede Harmonie.

Thaarap.

11. Hofst

II. Ordsprog.

Det Det Vater Koch Wein erfarde
 Lykkelig gif vor Gøst forde,
 Vi endte den med Blode,
 Og derfor munter sangt vi,
 Gæster som er tilbede,
 Vi Kernet ind i Rader sig!
 Og Viting efter Dulle gif!
 O spoger og bændler lykkelig
 Om Gæstgænen for God staar sig
 Vi ud i Marken lide,
 Den snart forgylde Biergetop
 Og stalle ad ad smilte,
 Og Duggen frægt saa hølliges
 Som vi til Arbeid spore den
 O, spoger og bændler lykkelig!
 Og aldrig læs læs glemme det,
 Hvor rart det var at bløde
 Et Reg og flette Baandet net,
 Og hurtig det smuttede,
 Som sled der gule Bleg ved Reg,
 Og mange af dem gjorde leg,
 O spoger og bændler lykkelig!
 Løst liage de i Raderne
 Og Plassen snart udbægt,
 Hvor det saarstet — en to tre
 Det ind til Sæden egod.
 Med Præge kommer Gæder blut-

Og Vædd, som kom af for dem,
 O sønger og bader lykkelig!

A. E. Buefleis.

19. Vinteren.

Den flaaede Marsid (saandt i glem,
 Sorgmodig gaar forfrosne Bæge;
 Der vilde Rørdønde vaser dem
 Vædt over alle Værk og Vænge,
 Saa haard som Jern er Jordens Kald,
 Hvor fluer med dem strænge Kulde.

Vel mig ved den h' færdig Tid
 Jer tør for ingen Kulde gøre,
 Mig gaaer Ol og varmen Vild,
 Og varme Klæder, varme Sene,
 I færdig Seng for hællet blod,
 Og glade Drom gjør Sønne led.

Dog ser den Fattige, som nu
 Sids det Rødtørstige maaske vilde,
 Som et har Sed og Svul som Duf
 Et hede et tør sig forbrille,
 Som ligger lig og udt Stræng
 Og ingen Rødtørst kan gøre.

Og, og! mit Sids, ved Du haat Red,
 Haat Pietet Gul, haat Sønners Gild?

Deel

Deel med ham Dit udræsthat Vred,
 Skynd Dig hen til hans Ord, at du
 Drom Broders Rid forgrummet, han
 Sin Lykke ei forliens kan.

Wisse.

13. Forsang.

Seer jeg til den Himmel blå,
 Til de skændte Eder, den malede Gode,
 Waants med Solhornet paa,
 Et hornboret, den skændte Luc,
 Paa et i sin. Ipholbistid,
 Det haar Jordens lejer den drædende Garmet,
 Deas den staaer i Faldet ned,
 Sanget Eder og de haad den rammet,
 Et er du, da bryder jeg ud,
 Et er du, o Himmelens Gud!
 Her Den Himmelhøie Gaud
 Digt i Ederet sig hvor min Naad.

Seer jeg til det vilde Hay
 Der haar Ederne gaar med de vingebe Tapper
 Daaer ud i det Eder.
 Du isen er paa Solgerne øder,
 Der haar han, som traer Eder, *)
 Kastelsten, Gashellen m. d. Ederstrom. Ider,
 Haar

*) Ederstien.

Seer til alle Rigsføds
 Tid og Vel Vandreklædernes side —
 Stær er Du, da bræder jeg ud,
 Stær er Du, o Selskabs Gud!
 Hav en haab i Gæst hver,
 Det behøver: Din Gæddom er stor.

Seer jeg til den vide Jord
 Til de Borge, de Dale, de Elve, de Strande,
 Til den lugtsfulde Fjord,
 Til de Kløder, de springende Bæde,
 Til de Døe i tusind' Talle —
 Fra Jordhulernes Slægt, den flyvende Vind-
 mel,
 Til de Raar og Rø i Dal,
 Til den høieste Daa under Himmel —
 Stær er Du, da bræder jeg ud,
 Stær er Du al Skæbnings Gud!
 Himmel, Hav og hele Jord!
 Lyser Herrens hans Gæddom er stor!
 E. Reiman.

14 Det er god at læse regne og
 skrive.

Ord. Jeg stemmer her til Erndet kam.

Jens Rielsen var en dygtig Mand
 Ved Pøl og Cøllur han mættede alle;
 Men dattet Herrens han ofte leed.

Og tunge Beskjeld til hvar mødte.
 Han hørte ikke Trussel for Trud;
 Sina ofte dag hans Klage lod.
 Da han som Børn i Skole gik,
 Han lærte end og som at Mies;
 Men efter gamle Dages Stil,
 Han vilde ikke af at skies,
 Og langt mindst lærde han,
 At Regnskapsen syntte han.
 Al! tyde han sølte dette Svar,
 Og maatte derfor siden bates;
 Tilføj han lærde for sit Navn,
 At male J. R. S. med Røiel;
 Men han blev rød og blev især,
 Hvor dette Tegns han Ræd Mandt. Værd;
 Som Svend han Tilbed sig engang
 En Enkel Hænderk at tegnes;
 Det lifest i hans Ore Hang,
 Der Udset var til Gode og Været;
 Thi hvad var Enkels Svand man gav,
 Og hun var ung og stiel og kær.
 Men da han hans Høndighed
 J. Elise og Koning sig et rided;
 Den Gierreforg og Fort han leed,
 At blive sat især tilfide;
 Hvor Summer brandte i hans Giel
 Der Læser om det talte pild.

Det haarde Slud Jens Klaffen blev
 Til jels at være Weberlykke.
 Hans Gæstebød godt bestyret blev,
 Og ved sin Blid han gjorde Lykke;
 Men da han Regnskab ei forløb
 Han øste sig betænse løb.

Tilfældt en nedrig Skidens Pøis
 Ham ved en Afs i Jylland fik,
 Han lydt skænderet solte sig,
 Det Uheld al hans No forspildte,
 Og Dønnen over Lab og Stam
 Paa Søstningen lagde ham.

O Brødre grunder, dit Høpaa!
 Det sagt eters Dødt vil blive
 Naar Lab og Kønning I forhaar,
 Og naar I kunne færdigt frise;
 Thi uden Lab en Haandværksmand
 Den Saadskab ei udeæres kan.

15. Den gode Marie

Hel. Gode Engen løvsald Nem adberdes.

Marie fød i Arntobes Lykke,
 Med hudslig Fryd og No.
 Med Rige hun ei vilde byttes;
 Thi hun var sund og fro.

Og i ved Forsalbre hendes hof
 Gaa med ustrømtet Blid atled.

Der hendes gied saa let og fage
 Den Lydbitt Barnoms Kar,
 Og ubekendt med Angers Klage,
 Erandt hendes Ungdoms Vaar.
 Den første hente Laars Aar,
 Ved hendes gode Faders Død.

Men Pigen snart at første lærde,
 Saart Strømtet Laars vandt
 Kun i sit eget gode Fortæ
 Gaa Trast og Stærke fandt.
 Da hendes Moder laudes ved
 Paa Forting i Uffeld.

Der sad hun ved sin Moders Bælv
 Saa Fummersald, men Blid —
 Og mellem Arbeid, Gaa og Pleie
 Hun dælte al for Tid.
 I Fandom lærde de Kæde Red
 Og int de fullode for Træd.

Men hun, som snart Altes Pieter
 Og sneer Aling ved,
 Hun med omværdie dæres Emner
 Til Lise, Fel og Selb.
 Til Guelens Brod den Fagt vil,
 Sin Træde Læ Marie st.

En Poesies fæder den gode Pige —

Sels var hun frem og bras,
Og derfor søgte hun sin Pige,
Marie Dand hun søgte.

Hun atter nu i humelig Røde,
Hud hvidt, Læl for end Dyd.

B. S. Pierr.

16. Den ærlige Kattine.

Ord. En Time for Middag Madamten opstaaer

Hun venter en Pige, der venlig vil bli

Wil alle med Godhed behage?

Hil glætt sin Skerms med tælling Pibe

Og læt i Rød, det er al hendes Tid

Eller Ingen hun atter at plege.

Med Sindighed udsætt hun Klammert og Gad.

Og hils er hun glætt.

Kattin blant Døder en Besødt var,

Rødretet fra Ungdommens Dage

Udvalgte Ord hun paa Tænder bar,

Hil Stridhed alle med Tønderne var.

Hvor nappet var Marjag til Klugt;

Men lader af alle hun ogsaa beredt

I Jæmmer fandt ned.

Jæmmeren hun hævde blant Gæstgæder af

Qua altid med dem var i Trætte.

Saa tit hun med drage ranselige Øie,
 Af Fader og Moder Formandene se,
 Hun skulde dog et vilde velte,
 Men hvide sin Skuld og stotte hende
 So aldre hun blev.

Sit Hiem i det fortræde var hun forled,
 Og lange blev Fremmede vunde;
 Men naar hun det skulde sig hende smode,
 Flugt loog og brude det hidige Blod,
 Flugt arrig hun kanded og Færdig,
 Selskabet og Juleangens haandjode med,
 Naar Truc var vord.

Saa blev hun ved Elifens og Omfællen arm,
 Selskabet af sin Tidende loget.
 Si hvide hun Blode i hvide Færdig
 Thi hvide hun kom hun, der var Ufærd og
 Færd,
 Og sile blev hun dr det og plaget.
 Tilfærd end ved Elifens ledig hun loot,
 Si Blode kunde loot.

Nu gred hun til Kurven af Rosen og Stod,
 Og raske i Bader og Sæder,
 Sin Gæst hun i Sæder og Sædermaal udgied,
 I Bladen hun loote at brude sin Stod,
 Sæder med til hvide Sæder.
 Fortællt hun hvide, hvide plattet hun loot.
 I sidste Bred.

W. S. Diers

17. Utroffstabs uløffelige Koljen.
 Alst Jæg er en Mand som 16.

Dro Falke troe saa nedrig om at sætte
 At han bedrog den Mand, som gav ham Frede
 Og slægte Gud og Dind og Lørd og Hæd,
 I Dørenslab og Svig for Glæde ned.
 Et saabaat Skarn her dog paa Jædren læst,
 Og her er vist thi Tjæpe var hans Raad.
 Og jeg vil sige om hvor han er bænd,
 Som glæde sig og Verden intet Sæd.
 Høst slægt han, som andre Sæm maast giætt,
 Men langsomt gik hans Arbeid for ham høtt,
 Vort led han, naar han Sæmra Falke siætt,
 Og Svig og Dørenslab var Sjæst Sæd.
 Det spildt Lert med andre Sæmme Drenge,
 Hættel for at gætt i Skole her,
 I Kroen drak han op de tunde Penge,
 Og drak og spillede og drak igen.
 I Sæstent Tid, naar han gik ud at sætt,
 Den hette op, saasnaert han mærked' Sjætt,
 Og naar de andre gik paa tunde Sætt,
 Den drak og sangte sig i Sæstent ned.
 I Sætt og Sættent bortløbe Sjæst Dætt,
 Høtt var han Ristede sin Tættent,
 Den for sin Duskend var en tunde Sættent,
 Thi han læt ned og sjætt og sættent.

Det Kongen sein Soldat nu skulde tinge;
 Men denne Eise er et Rabe dertil,
 Han exercerer slet, og tænker ene
 Paa Brandevind, hvortil han skide vil.
 Han stjal, og strax man ham i Bagten fæstede
 Og han fik ruge Jern fra Haand til Fod,
 Og Demmen kom, som Eise aldrig tænker,
 For sige Epistler sprang dit uret Vled.
 Nu kom han hjem, men ikke lod han fare
 Den samme Skit, o nei! han stjal igjen
 Og har skal det staa sine Guds bevere,
 Thi huc var den uret Epist Ben.
 Det blev bekjendt; — nu gaar han som en
 Elend,
 Dødt høiet han af sjæle Fænder ned,
 Saa kan han Vand og Brød til Opbold have;
 Og under Slag har trallt maas i Sværd.
 I Tugthuus sidder huc nu og græder,
 For han sin gode Husbond uret var i
 Hun tænker paa de ferden hævte Blæder,
 Og at hun nu sin Sorg og Sømmer har.
 Gud frie os fra at vi skal ligne disse,
 Og flytte os i Koff og Uheld ned,
 Nei; Trostod vil vi med vor Guds hånd vise,
 Saa lyder Gud, saa lyder Kierlighed.
 O E. Gæstled.

18. Den rettskafne Tienestekarl.
 Ved Kongs Skattebøge seig og ræd:

En taller Eend jeg saar engang:
 Af Bøndesland.

Om Horn jeg sigte vil en Sang:
 Saa got jeg saa.

Du mig Karl, som synger den
 Og lyder mig.

Skal vende Dødens sande Ven
 Og lyffelig:

Gud sigter den rettskafne Tienest.

Blind var min ædle Bøndesøn
 Rædt var hans Bryll:

At giøre Gavn for Kæst og Løn
 Var Kriksen Lyst.

Og hvor han gif, og hvor han fød:
 Sin manden var.

Og altid han med freidigt Mod
 Som Vite var.

Gud sigter den rettskafne Tienest.

Kæst Soles og i Øien raadt
 Ved reulig Smil.

Jeg Kriksen ved sin Skerping fandt
 Saa ræd, saa mild.

Wid Fæheds borste Wergesland
 Herfædet man:

Wid Wergesland har Guld i Mund

For her en Stund.
 Gud sigter den rejsfaste Tjener.
 Med Venlighed han altid led
 Sin Herres Gud,
 Og redeligt Alt hvad han led
 Han sende ud.
 Om han en Ting besværlig fandt,
 Vlyg han ei vord;
 Men let bort Fødsling overbåndt
 Ved Almsøghed.
 Gud sigter den rejsfaste Tjener.
 I Fødselsens Pødslen var han fre
 Og rask og hulb,
 Og borte fra ham steds tre
 Som prøvet Guld.
 Hans Vantehold var, "Gud seer min Job
 I en evig Fri.
 En Dømtensers Opklæreslid
 Foragter jeg"
 Gud sigter den rejsfaste Tjener.
 En ubeslægtet Bladdermand
 Eier her Fortrud;
 Test var min Kriften Udbrud
 Til Dø og Gud.
 Han aldrig var sin Oustønds Ord
 Til Anden han.
 Et Andret Saal vrd eget Gode
 Til ham igica.
 Gud sigter den rejsfaste Tjener.

Den Krigen alle kaldet Eget,
 Var Glædens Ven,
 Men ei til Stors blant Rart og Slak
 Han søgte den;
 Thi Rai ien alle Euns og Duns,
 Han fandt han,
 Kun fallet Glæde ved et Mund
 Man møde fan.
 Gud sigt den reiffasne Tiener.
 Med sin Mediciner var han krog
 Og freddelig.
 Han Hoje Mand dem fædte gav
 Herudra Eign;
 Og aldrig han beførde dem
 Med fiendig Sin.
 Et vandre lottig sigtform
 Var al hans Tid
 Gud sigt den reiffasne Tiener.
 Og Gud har lovet ham derfor
 Med Velstandt Guld.
 Nu er Krigen en fide Gaard
 Og lever vel.
 Du er Rart, som læser det,
 Alle Krigen he.
 Thi Herren, naar Du vander vel,
 Velgjætt Du.
 Gud sigt den reiffasne Tiener.

W. I. Olof.

19. Den brave Kvæise

Hel. Og Odin han sendte Hermeder affhel-

D sender I Diger med Hyl og med Fryd
Den brave Kvæise til Hæd!

Hun elskede Kærlighed og qvædelig Dyd,
Som eder min Digt skal lære. 1:

Den Digt var tro som det prøvede Guldy,
I Uffold hun satte sin Hæd.

Der hvide saa skal, saa hvidheden og huld,
Som retskaffen Pige der være. 2:

Ein Pige hun opfaldet med usmiakt Klid,
Ellent Damsmoder ikke var hjemme.

Og tidlig og tidlig hun brugte sin Tid,
Hos Damsmoders Bælte at seerne. 3:

Opmerksomt hun altid med Velsedning tog,
Der glad, naar hun Hyl kunde lære.

Hun forbered af hær en Paemindelse drog,
Og laude den dens undære. 4:

Et saate den vilde Pige med Svag
I Kieb eller Svag at bedrage,

Hun tænkte: "Hvis Du vil Kæmper blev mig,
Over Skilling din Siel maatte tage." 5:

Den sadde Pige med Klæder ei gift;
Hun inemid stogde Naden;

Og naar hun af Nadsmoder Krinde fik,
Hun sladdede aldrig paa Gaden. 6:

Hun elskte var munter, men havde Blik,
Og flyede friende Blikket.

Hun elskede Intet paa Robert og Stads,
Men vel var hun altid i Klæder. 21

Hid var hun med Alle og Nammebed et,
Eftersom funden en Bedeleier vilde!

Hun gav dem et hvortemeget Ja eller Nej,
Men aldrig hun gjorde Nide. 22

Hun elskede Sandhed med redelig Eiel,
Hvidt Tæppe og Altar i Hæder,

Som Kvindensom lyder, hun togte sit Held
I Død og elskværdige Sæder. 23

Og hun var sit Jerns den Kærligste fandt,
Efter hendes Bødder beridte,

Sin Hundsønde og Rådmeders Dadel hun
vandt,

De høit brædes Dørlighed rejste. 24

O frager du Piger med Vøl og med Bryd
Den bræve kvise til Hæd!

Det er, naar Kærlighed og vildelig Dyd
Af hendes Exempel I lære. 25

B. S. Hiert.

20. Bonden Niels Jensen.
 Vel. Rygte omkring os høret Jubelstød.

I Syn, det danske Kanaan,
 Jeg saae engang en vallet Gæde,
 Niels Jensen heed den Gæstemand,
 Sin Siraas han fæstet til Gæstet;
 Her nu høer edel Dannemand
 Hvad jeg om ham fortælle kan.

Jæd sit Driade var han brast,
 Og holte sit Tjende i Væd,
 Sværet mildt, og høer han tav,
 Der kunde hans Exempel lære.
 Som Rader var han sun og blid,
 Men ogsaa stræng til rette Tid.

Han elste ægting Velgjæmhed,
 Og fremmede den flugt ved Ordre,
 Hvert Stolle var paa rette Sted
 I Oujene i hele Gaarden,
 Og ræs og net var hørt en Kroge,
 Hverden endog man Diet feg.

Hans Skæde blev ikke slægt
 Over Vesten det jødt forløbe,
 Men ordbrægt i Stalden brædt,
 I Skaret Væge og Slængstet fædt,
 Og fri for Gul og Glad og Gæde
 Det meget længe væde.

Den næsten var med Kædet
 Han altid Raar og Vand lide,
 Og disse blev for Alvor faar,
 Naar den Grund de maatte lide.
 Niels Jensens Læge var godt ved Huld,
 Hans Hest led ei ved Kroen Kuld.

Hvor Yderts Breg fæstod han ret
 Og vilde sig saa for at leve;
 Vægtet var ei mindste Plet
 I Mark og Eng; i Skov og Gaard;
 Thi, havde han, udvælt Land
 Et Elendigt for sin Eiermand.

Han prøvede med Stædighed
 Den nye og gamle Dyreforstandere
 Og brugte sildet til Tid og Sted,
 Hvad sundt og klogt de begge raadede;
 Og saar han først et Raad var godt,
 Bredt han sig ei om Dyrnes Spot.

En boglig Bønde, mente han,
 Gode Redes gode Skille bedre,
 Men ei med treven Hørfand
 Elendigt Breg paa Højt, naar det er bedre,
 Alle Sammen er især alle ret,
 Alle Højt er alle bøder ret.

Seu Højtig var den første Raad,
 O stød med Jovr ham at liges!

Du ha med Træthed ventt Fan,
 At Herres Sal Din Hlid velsagnet;
 Et Du kun vilssom i Dit Kald.
 Gudt Bifand aldrig mangle Sal.

A. S. Piott

[The following text is extremely faint and illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the page.]

G. L. S.

v

